

FRANCES HODGSON BURNETT

GRĂDINA SECRETĂ



Traducere din engleză
de
Maria Iliescu

CORINT BOOKS

CAPITOLUL I



N-ARE CINE SĂ MAI VINĂ

Când Mary Lennox a fost trimisă la Misselthwaite Manor să locuiască împreună cu unchiul ei, toți au spus că era cel mai antipatic copil pe care îl văzuseră vreodată. Și chiar așa era. Avea o față mică și slabă, un corp la fel de firav, păr deschis la culoare, cu firul subțire, și o căutătură posacă. Părul îi era de un galben pal și era palidă la față, pentru că se născuse în India și mai tot timpul fusese bolnavă. Tatăl ei, un bărbat ocupat, deținuse o funcție în guvernul britanic de acolo și fusese el însuși bolnav tot timpul, iar mama ei, o adevărată frumusețe, era preocupată doar de petreceri și de distracții în companii cât mai vesele. Nu-și dorise nicidecum o fetiță, iar când s-a născut Mary, i-a încredințat-o unei ayah — o dădacă indiană —, care a fost făcută să înțeleagă că, dacă dorea să-i fie pe plac lui Mem Sahib — așa i se spunea stăpânei —, trebuia să țină copilul cât mai departe de ea. Fiindcă era o copilă bolnăvicioasă, agitată și urâțică, a fost ținută departe de lume; chiar și mai târziu, când a început să meargă, tot ascunsă au ținut-o. Nu-și amintea de

alte fețe familiare în afară de chipurile negricioase ale dădacei și ale celorlalți servitori băștinași și, fiindcă o ascultau și îi făceau tot timpul pe plac, căci Mem Sahib se înfuria dacă era deranjată de țipetele copilei, pe la șase ani era un fel de mic animal tiranic și egoist. Tânăra guvernantă englezoaică, adusă ca s-o învețe să scrie și să citească, n-a plăcut-o absolut deloc, iar după trei luni a renunțat la slujbă. Alte guvernante au încercat să-i ia locul, dar plecau după mai puțin de trei luni. Așa că, dacă Mary n-ar fi dorit cu adevărat să poată citi, n-ar fi învățat niciodată literele.

Într-o dimineață îngrozitor de fierbinte, pe când avea în jur de nouă ani, s-a trezit foarte nemulțumită și a devenit și mai nemulțumită când a văzut că servitoarea de lângă pat nu era ayah a ei.

— Ce cauți aici? a întrebat-o pe necunoscută. Nu vreau să stai aici. Să vină ayah la mine.

Deși părea speriată, femeia bolborosi că ayah nu poate veni, iar când Mary izbucni într-un acces de furie, pălmuind-o și lovind-o cu picioarele, femeia păru și mai îngrozită și răspunse că dădaca nu poate veni la Missie Sahib — mica stăpână.

Plutea ceva misterios în aer în acea dimineață. Nimic nu se mai făcea după regulile obișnuite, câțiva servitori băștinași lipseau, în timp ce aceia pe care îi vedea Mary se furișau sau mergeau grăbiți cu fețe speriate și cenușii. Dar nimeni nu-i spunea nimic și dădaca ei nu mai apăru. Nimeni nu s-a mai ocupat de ea în dimineața aceea și, într-un târziu, se duse să se joace în grădină, de una singură, sub un copac de lângă verandă. Se prefăcea că aranjează un strat cu

flori și înfigea mlădițe roșii de hibiscus în grămezi mici de pământ, devenind din ce în ce mai nervoasă și mormăind cum o va certa și o va ocări pe Saidie când se va întoarce.

— Porc! Porc de câine! spunea ea, pentru că numindu-l porc pe un băștinaș îi adresezi cea mai mare insultă dintre toate.

Scrâșnea din dinți și repeta întruna vorbele acelea, când o auzi pe mama ei, care ieșise pe verandă cu cineva. Era cu un tânăr blond și discutau cu voci joase și ciudate. Mary îl știa pe bărbatul acela blond care arăta ca un băiat. Auzise că era un tânăr ofițer care tocmai sosise din Anglia. Fetița se uită la el, dar mai mult la mama ei. Întotdeauna o privea, când avea această ocazie, pentru că Mem Sahib — Mary obișnuia să-i spună așa — era frumoasă, înaltă și zveltă și purta niște haine minunate. Avea părul mătăsos și buclat, iar nasul, mic și delicat, părea trufaș și plin de dispreț. Avea ochi mari, surzători. Rochiile ei erau diafane și parcă pluteau, iar Mary zicea că erau „pline de dantele”. În acea dimineață erau mai pline de dantelă ca oricând, dar ochii ei nu mai surâdeau. Erau mari și speriați și priveau rugători spre tânărul ofițer blond.

— E chiar atât de grav? Oh, așa este? o auzi Mary spunând.

— Groaznic, răspunse tânărul bărbat, cu glas tremurător. Groaznic, doamnă Lennox. Ar fi trebuit să vă retrageți înspre dealuri de acum două săptămâni.

Mem Sahib își frângea mâinile, plângând.

— Oh, știu că trebuia! suspină ea. Am rămas doar pentru dineul acela stupid. Cât de proastă am fost!

Exact în acel moment, se auzi un vaiet puternic venind din camerele servitorilor. Era atât de puternic, încât femeia își încleștă mâna pe brațul tânărului ofițer, iar Mary începu să tremure din cap până-n picioare. Vaietele deveneau din ce în ce mai sfâșietoare.

— Ce este? Ce se aude? întrebă doamna Lennox, cu respirația tăiată.

— A murit unul dintre ei, răspuse tânărul ofițer. Nu mi-ați spus că bântuie și printre servitorii dumneavoastră.

— N-am știut! strigă Mem Sahib. Vino cu mine! continuă ea, întorcându-se și intrând în casă.

După aceea s-au petrecut și alte lucruri înspăimântătoare, care au făcut-o pe Mary să înțeleagă misterul acelei dimineți. Izbucnise holera, în forma ei cea mai severă, iar oamenii mureau ca muștele. Ayah căzuse la pat în cursul nopții și murise în dimineața aceea, iar servitorii o jeleau în colibe. Alți trei servitori muriră înainte de sfârșitul zilei, iar alții fugiră, cuprinși de spaimă. Panica domnea pretutindeni, iar ocupanții vilelor mureau pe capete.

În timpul confuziei și a agitației de a doua zi, Mary se ascunse în camera ei și nimeni nu-și mai aminti de ea. Nimeni nu se gândea la ea, nimeni nu o dorea și se întâmplau lucruri ciudate despre care ea nu știa nimic. Mary plângea sau dormea cu orele. Știa doar că oamenii erau bolnavi și auzea sunete misterioase și înfricoșătoare. O dată se furișă în sufragerie, dar o găsi goală, deși pe masă se mai aflau încă urmele unui prânz consumat pe jumătate, iar scaunele și farfuriile arătau ca și cum ar fi fost împinse în grabă de mesenii

care se ridicaseră brusc de la locurile lor dintr-un motiv anume. Fetița mănca niște fructe și câțiva biscuiți și, pentru că îi era sete, bău vin dintr-un pahar aproape plin. Era dulce și nu-și dădu seama cât e de tare. Foarte curând o cuprinse toropeala și se întoarse în camera ei, unde se încuie, speriată de vaietele ce se auzeau dinspre colibe și de zgomotele de pași grăbiți. Din pricina vinului, era atât de somnoroasă, încât abia își ținea ochii deschiși, așa că se culcă și nu mai știu nimic mult timp.

Multe lucruri s-au petrecut în timp ce dormea profund, dar nu au deranjat-o nici vaietele, nici zgomotul obiectelor mutate de colo-colo în vilă.

Într-un târziu se trezi, dar rămase lungită, privind fix la pereți. În casă era liniște. Nu fusese niciodată atât de multă liniște. Nu auzea nici voci, nici pași și se întreba dacă nu cumva se însănătoșiseră cu toții, iar relele erau acum departe. Se întreba, de asemenea, cine va avea grijă de ea, acum că ayah era moartă. Va veni o nouă ayah și poate va ști povești noi. Mary se cam plictisise de cele vechi. Nu-și jelise dădaca. Nu era un copil afectuos și nu-i păsa de nimeni. Zgomotul, agitația și bocetele pricinuite de holeră o speriaseră și o înfuriaseră deoarece se părea că nimeni nu-și amintea că era în viață. Oamenii aveau altceva de făcut decât să se gândească la o fetiță pe care nu o îndrăgea nimeni. Bolnavii de holeră, se pare, nu se pot gândi decât la ei înșiși. Când toată lumea va fi din nou sănătoasă, cu siguranță cineva își va aminti și va veni s-o caute.

Dar n-a venit nimeni. În timp ce stătea întinsă și aștepta, casa părea că devine din ce în ce mai tăcută.

La un moment dat, a auzit ceva foșnind pe rogojină și când s-a uitat în jos a văzut un șarpe mic alunecând ușor și privind-o cu ochi de nestemate. Nu se sperie, pentru că știa că vietatea aceea mică era inofensivă și n-o să-i facă rău. Căută să iasă cât mai repede din cameră. Șarpele se strecură pe sub ușă în timp ce îl privea.

— Ce liniște ciudată, spuse ea... Ai zice că nu mai e nimeni în vilă în afară de mine și de șarpele ăsta.

În clipa următoare auzi zgomot de pași, mai întâi în curte, apoi pe verandă. Niște bărbați intraseră în casă și vorbeau în șoaptă. Nu i-a întâmpinat nimeni și nici nu au vorbit cu nimeni în timp ce deschideau ușile și cercetau camerele.

— Ce nenorocire! îl auzi pe unul dintre bărbați exclamând. Femeia aceea frumoasă! Presupun că și copilul. Am auzit că avea o fetiță, deși n-a văzut-o nimeni niciodată.

Mary stătea în mijlocul camerei când bărbații au deschis ușa. S-au trezit în fața unei copile urâțele, încruntate și nervoase pentru că începuse să i se facă foame și se simțea neglijată. Mai întâi intră în cameră un ofițer corpulent pe care Mary îl văzuse odată stând de vorbă cu tatăl ei. Părea obosit și tulburat, dar, când o zări, aproape că făcu un salt înapoi de uimire.

— Barney! strigă el. Privește, e un copil aici! Un copil singur! Într-un asemenea loc! Doamne sfinte, dar cine o fi?

— Sunt Mary Lennox, zise fetița, împingându-și pieptul înainte. Se gândea că omul acela era foarte nepoliticos; auzi, să-i spună vilei tatălui ei „Un loc ca

ăsta!". Am adormit când toată lumea avea holeră și abia acum m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

— E copila pe care nu a văzut-o nimeni! exclamă ofițerul, întorcându-se către însoțitorii lui. A fost uitată, pur și simplu!

— De ce m-au uitat? întrebă Mary, bătând din picior. De ce nu vine nimeni la mine?

Barney, tânărul ofițer, o privi plin de tristețe. Lui Mary i se păru că ofițerul clipește din ochi ca și când și-ar opri lacrimile.

— Sărmană copilă! zise el. N-are cine să mai vină!

În felul acesta, straniu și brusc, Mary a aflat că nu mai are nici tată, nici mamă; că muriseră și fuseseră duși undeva departe, în toiul nopții, că puținii servitori băștinași care nu muriseră părăsiseră casa cât putură de repede fără ca vreunul să-și amintească de existența lui Missie Sahib.

De aceea casa era atât de tăcută. Într-adevăr, în vilă nu mai rămăseseră decât ea și șarpele foșnitor.



CAPITOLUL II



„DOMNIȘOARA MARY CEA ÎNDĂRĂTNICĂ“

Mary o privea pe mama ei de la distanță și o considerase foarte frumoasă, dar, pentru că fusese foarte puțin în preajma ei, era greu de presupus că o iubise și că urma să-i simtă lipsa, acum când dispăruse. De fapt, nu-i era deloc dor de ea și, fiind un copil preocupat de propria persoană, se concentra asupra ei înseși, așa cum făcuse și până atunci. Dacă ar fi fost mai mare, s-ar fi îngrijorat cu siguranță, văzându-se singură pe lume, dar era prea tânără și, pentru că întotdeauna cineva îi purtase de grijă, a presupus că așa va fi mereu. Se gândea că i-ar fi plăcut să știe dacă urma să se ducă la niște oameni drăguți și politicoși, care o vor lăsa să facă ce vrea, așa cum o lăsaseră dacă ea și ceilalți servitori băștinași.

Știa că nu va rămâne în casa preotului englez în care fusese dusă prima dată. N-a vrut să rămână acolo. Preotul englez era sărac și avea cinci copii de vârste apropiate, îmbrăcați în haine sărăcicioase și care se luau la harță smulgându-și jucăriile unii altora. Mary detesta dezordinea din casa preotului și de aceea era atât de neprietenoasă, încât, după primele două zile,

nimeni n-a mai vrut să se joace cu ea. Tot atunci îi găsiseră o poreclă care o înfurie rău pe Mary.

Primul care s-a gândit la poreclă a fost Basil. Acesta era un puștan cu ochi albaștri, insolenți și nasul în vânt. Mary îl ura. Ea se juca de una singură sub un copac, exact așa cum făcuse în ziua când izbucnise holera. Făcea grămăjoare de pământ și alei pentru o grădină când apăru Basil și începu s-o privească. La început se arătă chiar interesat, dându-i o sugestie.

— Dacă ai pune și o grămadă de pietre, ar arăta ca o grădină de la munte, a spus el. Acolo, în mijloc, adăugă el și se aplecă peste ea ca să-i arate locul.

— Pleacă de aici! a strigat Mary. N-am nevoie de băieți. Pleacă!

În primul moment Basil se înfurie, dar după aceea începu s-o necăjească. Își necăjea și surorile tot timpul. Țopăia în jurul ei, se strâmba și cânta:

*Domnișoară Mary cea îndărătnică,
Ce crește oare în grădina ta ciudată?
Clopoței argintii și boabe de neghină
Și gălbenele — straturi, straturi.*

A tot cântat până când l-au auzit și ceilalți copii și au început să râdă; și, cu cât o vedeau pe Mary mai suferătoare, cu atât râdeau și cântau mai tare „Domnișoara Mary cea îndărătnică“. După aceea, cât a mai stat cu ei, când vorbeau despre ea și adesea chiar când vorbeau cu ea o numeau „domnișoara Mary cea îndărătnică“.

— Te vor trimite acasă la sfârșitul săptămânii, îi spuse Basil. Ne pare bine că pleci.

— Și mie îmi pare bine, îi răspunse Mary. Dar unde se află acasă?

— Nu știi unde poate fi acasă! rosti Basil cu disprețul puștanului de șapte ani. Acasă înseamnă în Anglia, desigur. Bunica noastră locuiește acolo și anul trecut mama a trimis-o pe sora noastră Mabel la bunica. Dar tu nu te duci la bunica ta. Tu n-ai bunică. Tu te duci la unchiul tău, la domnul Archibald Craven.

— Habar n-am cine e domnul ăsta, se răsti Mary.

— Cred și eu că n-ai habar, îi răspunse Basil. Tu n-ai habar de nimic. Așa sunt toate fetele. I-am auzit pe tata și pe mama vorbind despre el. Locuiește într-o casă imensă, foarte veche și foarte tristă, undeva la țară, și nimeni nu se apropie de el. Este ursuz, nu vrea să vadă pe nimeni în preajma lui și, chiar dacă ar vrea, n-ar veni nimeni. E cocoșat și arată îngrozitor.

— Nu te cred, zise Mary; apoi îi întoarse spatele și-și acoperi urechile ca să nu mai audă nimic.

Totuși, s-a gândit mult timp la cele spuse de Basil; iar când doamna Crawford i-a spus în seara aceea că va pleca în Anglia peste câteva zile și va merge la unchiul ei, domnul Archibald Craven, care locuia la Misselthwaite Manor, Mary părea atât de împietrită și de indiferentă la tot ce se petrecea în jurul ei, încât doamna și domnul Crawford nu știau ce să mai creadă. Au încercat să fie afectuoși cu ea, dar Mary și-a ferit obrazul când doamna Crawford a vrut s-o sărute, iar când domnul Crawford a mângâiat-o pe umeri, a rămas țepăună ca o bucată de lemn.

— E tare urâtică, spuse doamna Crawford cu milă, puțin mai târziu. Mama ei era atât de frumoasă și avea maniere tare alese, iar fetița aceasta are cea mai respingătoare fire pe care am văzut-o vreodată la un

copil. Copiii au poreclit-o „domnișoara Mary cea îndărătnică“ și, deși e urât din partea lor, mi-e greu să nu le dau dreptate.

— Dacă frumoasa și manierata ei mamă ar fi intrat mai des în camera copilei, s-ar fi ales și Mary cu ceva din darurile mamei ei. E foarte trist, acum când biata femeie nu mai există, să-ți amintești că mulți oameni nici măcar n-au știut că a avut un copil.

— Cred că nu se uita prea des la ea, suspină doamna Crawford. După ce a murit dădaca ei, nu s-a mai gândit nimeni la biata copilă. Imaginează-ți că toți servitorii au rupt-o la fugă și au lăsat-o pe fetiță singură în ditamai casa pustie. Colonelul McGrew a spus că s-a cutremurat când a deschis ușa și a găsit-o singură cuc în mijlocul camerei.

Mary făcu lunga călătorie spre Anglia în compania soției unui ofițer, care-și ducea copiii la internat. Pe doamnă nu o interesau decât cei doi copilași ai ei, un băiat și o fetiță, și chiar a fost fericită s-o predea pe Mary femeii trimise de domnul Archibald Craven s-o întâmpine la Londra. Femeia, doamna Medlock, era menajera de la Misselthwaite Manor. Era o femeie voinică, roșie în obraji și cu ochi negri, pătrunzători. Purta o rochie mov, o pelerină neagră de mătase bordată cu franjuri și o bonetă neagră, cu flori mov de catifea, care tremurau ori de câte ori își întorcea capul. Lui Mary nu îi plăcu deloc, dar cum ei rareori îi plăcea cineva, nu era nimic deosebit în asta; în plus, era destul de evident că nici doamna Medlock n-o plăcea prea mult.

— Pe legea mea! Un copil lipsit de daruri! zise ea. Am auzit că mama ei a fost o frumusețe, dar se vede că nu i-a transmis mai nimic fiicei, ce părere aveți, doamnă?

— Cred că se va transforma pe măsură ce va crește, spuse soția ofițerului, binevoitoare. Dacă n-ar fi atât de gălbejită și ar avea o expresie a feței mai drăgălașă... trăsăturile ei nu ar fi neplăcute. Copiii se schimbă atât de mult.

— Va trebui să se schimbe destul de mult, răspunse doamna Medlock. Iar Misselthwaite nu este tocmai locul unde s-ar putea schimba în bine un copil, credeți-mă pe cuvânt!

Își închipuiau că Mary nu le aude pentru că stătea ceva mai încolo, la fereastra hotelului la care trăsese. Stătea și privea omnibuzele, birjele, oamenii care treceau pe stradă, dar auzise totul foarte bine și se întreba cum arată unchiul ei și cum era locul în care trăia. Cum arăta un cocoșat? Nu văzuse niciodată unul. Probabil că în India nu existau cocoșați.

Deoarece locuise tot în case străine și nu mai avusesese nici ayah, începuse să se simtă singură și să se gândească la lucruri ciudate, ceea ce era ceva nou pentru ea. Începu prin a se mira de ce nu aparținuse și ea cuiva, măcar atunci când părinții ei fuseseră în viață. Se pare că alți copii aparțin taților și mamelor lor, dar ea nu fusese niciodată fetița cuiva. Avusesese servitori, mâncare bună și haine frumoase, dar nimeni n-o băgase în seamă pentru că era un copil dezagreabil, dar ea nu știa acest lucru și nici nu știa că era un copil dezagreabil. Îi considerase dezagreabili pe ceilalți, dar nu știa că și ea era așa.

Găsea că doamna Medlock este cea mai antipatică persoană din câte văzuse vreodată, cu fața aceea mult prea colorată și cu boneta ei atât de urâtă. A doua zi, când au pornit spre Yorkshire, Mary a traversat gara până la vagonul lor, ținând capul sus și încercând să stea cât mai departe de doamna Medlock, ca nu cumva să pară că sunt împreună. S-ar fi supărat tare dacă cineva ar fi crezut că era fetița ei.

Pe doamna Medlock însă n-o deranja deloc nici prezența lui Mary și nici ce ar fi putut să gândească micuța. Era genul de femeie care nu lua în seamă „mofturile copiilor“. Cel puțin, asta ar fi spus dacă ar fi fost întrebată. N-ar fi vrut să se ducă la Londra tocmai când urma să se căsătorească fiica surorii sale Maria, dar avea o slujbă confortabilă și bine plătită ca menajeră la Misselthwaite Manor și singura modalitate de a-și păstra această slujbă era să facă întocmai cum îi spusese domnul Archibald Craven. Nici nu îndrăznise să pună vreo întrebare.

— Căpitanul Lennox și soția lui au murit de holeră, îi spusese domnul Craven, în felul său scurt și rece. Căpitanul Lennox era fratele soției mele, iar eu sunt tutorele fiicei lor. Fetița va sta aici. Vă duceți la Londra și o aduceți.

Doamna Medlock își pregătise valijoara și pornise la drum.

Mary stătea într-un colț al compartimentului, urâtică și îmbufnată.

N-avea ce să citească și n-avea la ce să se uite, așa că își împreună în poală mâinile mici și slăbuțe, cu mânuși negre. Rochia neagră o făcea să arate mai

palidă ca oricând, iar părul spălăcit și subțire ieșea în dezordine de sub pălăriuța neagră de crep.

„N-am văzut în viața mea un copil mai răzgâiat și mai arțăgos“, se gândea doamna Medlock. Nu-i venea să creadă că un copil putea să stea atât de liniștit fără să facă nimic; și, în final, renunțând s-o mai privească, începu să vorbească, pe un ton repezit și aspru.

— Socotesc că ar trebui să-ți spun unele lucruri despre casa în care vei sta, începu ea. Știi ceva despre unchiul tău?

— Nu, zise Mary.

— Niciodată nu ți-ai auzit părinții vorbind despre el?

— Nu, răspunse Mary încruntată.

Se încruntase pentru că își amintise că părinții ei nu-i vorbisera niciodată despre ceva anume. Cu siguranță că nu îi spusese nimic.

— Hm! făcu doamna Medlock, uitându-se la ființa aceea inocentă și ciudată din fața ei. Tăcu pentru câteva momente, apoi reluă.

— De asemenea, socotesc că trebuie să știi ceva... ca să fii pregătită. Vei merge într-un loc ciudat.

Mary nu zise nimic, iar pe doamna Medlock o nedumerea indiferența aparentă a fetei. Mai așteptă puțin, apoi trase aer în piept și continuă.

— Nu spun că nu ar fi un conac mare, dar e cam mohorât, și că domnul Craven nu ar fi mândru, în felul lui, de acest conac. Casa e veche de șase sute de ani și este situată la marginea unui platou. Are cam o sută de camere, deși majoritatea sunt nelocuite și încuiate. În casă se află tablouri și mobilă veche și

frumoasă și multe alte obiecte vechi de secole. Casa este situată în mijlocul unui domeniu întins, cu multe grădini și cu arbori ce-și târăsc crengile pe pământ... unii dintre ei. Se opri ca să-și mai tragă sufletul. Și atât, încheie ea, brusc.

Cu toate că n-ar fi vrut, Mary începu s-o asculte. Totul părea atât de diferit față de India și, ca orice lucru nou, o atrăgea; dar nu voia deloc să se arate interesată. Era una dintre trăsăturile ei nefericite și respingătoare. Așa că rămase tăcută.

— Ei bine, se auzi doamna Medlock. Ce zici de toate astea?

— Nu zic nimic, veni răspunsul. Nu știu nimic despre aceste locuri.

Doamna Medlock râse.

— Ei! zise ea. Parcă ai fi o babă. Chiar nu-ți pasă?

— N-are nicio importanță, completă Mary, dacă îmi pasă sau nu.

— Asta chiar așa este, spuse doamna Medlock. N-are importanță. Nu știu de ce te-a adus aici, la Misselthwaite, probabil că asta e cea mai comodă soluție. Cu siguranță, stăpânul nu-și va bate capul cu tine. Nu-și bate capul cu nimeni, de altfel.

Doamna Medlock se opri și tresări, ca și cum și-ar fi amintit de ceva care nu trebuia uitat.

— Are spatele încovoiat, zise ea. Asta l-a afectat mult și, cu toate că avea bani și o casă frumoasă, era posac și iritabil până când s-a căsătorit.

Mary își întoarse privirea spre ea, în ciuda hotărârii ei de a nu părea că o interesează. N-ar fi crezut ca un cocoșat să fie căsătorit și era un pic mirată. Doamna

Medlock observă mirarea fetei și, fiind vorbăreață din fire, continuă cu și mai multă vervă. În orice caz, așa timpul trecea mai repede.

— Era o ființă drăguță și suavă și el ar fi străbătut lumea întregă ca să-i aducă ce își dorea. Nimeni nu credea că-l va lua de bărbat, dar l-a luat. Lumea zicea că s-a căsătorit cu el pentru banii lui. Dar nu-i adevărat, nu-i deloc adevărat. Când a murit...

Mary tresări, involuntar.

— Oh! Vai, a murit! îi scăpă fără să vrea.

Tocmai își amintise de un basm franțuzesc pe care îl citise cândva și care se numea „Băiețelul cu moț în frunte“. În basmul acela era vorba despre un cocoșat și o frumoasă prințesă și, deodată, lui Mary i se făcu milă de Archibald Craven.

— Da, a murit, zise doamna Medlock. Iar el a devenit mai ciudat ca niciodată. Nu-i pasă de nimeni. Nu vrea să vadă pe nimeni. Mai tot timpul este plecat în străinătate, iar când vine la Misselthwaite se închide în aripa de vest a conacului și nu-l acceptă decât pe Pitchor. Pitchor este un slujitor bătrân care a avut grijă de el în copilărie și care îi cunoaște obiceiurile.

Suna ca o poveste desprinsă dintr-un roman, iar Mary nu era deloc încântată. O casă cu o sută de camere, aproape toate nelocuite și încuiate — o casă la marginea platoului, însă Mary nu știa ce este un platou — suna descurajant și, în plus, un bărbat cocoșat, retras și izolat de cei din jur. Privi fix pe geam, cu buzele țuguiate, la ploaia care cădea, cenușie, șiroind pe ferestre. Dacă ar fi trăit soția lui, probabil că în casă

ar fi fost multă veselie și petreceri în rochii „pline de dantelă“. Dar ea nu mai era acolo.

— Să nu te aștepti să-l vezi pe domnul Craven; nu prea sunt șanse, zise doamna Medlock. Să nu te aștepti să găsești oameni cu care să stai de vorbă. Va trebui să te joci singură și tot singură să-ți porți de grijă. Ți se va spune în ce camere ai sau nu ai voie să intri. Sunt multe grădini. Dar în casă nu ai voie să cotrobăi peste tot. Domnului Craven nu-i place asta.

— N-o să am chef să cotrobăi peste tot, zise micuța Mary, țăfnoasă.

La un moment dat i se făcuse milă de domnul Craven, dar la fel de repede uită de milă și începu să creadă că acel om era atât de urâcios, încât merita tot ce i se întâmplase.

Mary își întoarse fața către ferestrele vagonului în care bătea ploaia și urmări șiroaiele cenușii de apă care păreau că n-aveau de gând să se mai oprească vreodată. Privi atât de mult și atât de intens, încât totul deveni din ce în ce mai cenușiu în fața ochilor ei și adormi.

